

F. t. l. vedr. visse forbrugeraftaler m.v.

pligten efter § 14, stk. 4, til at give oplysning om varsel mv. for opsigelse af løbende aftaler omfattet af § 14.

3.2. *Gældende ret vedrørende oplysningspligt og fortrydelsesret ved finansielle tjenesteydelser.*

3.2.1. *Oplysningspligt.*

Der findes rundt om i lovgivningen en lang række regler, der pålægger de erhvervsdrivende oplysningspligt ved aftaler om finansielle tjenesteydelser. Disse regler hviler i meget vidt omfang på fællesskabsregler. Reglerne gælder typisk ikke kun for fjernsalgsaftaler og er som oftest heller ikke begrænset til at gælde for forbrugeraftaler.

Kreditaftaleloven indeholder i kapitel 2 generelle regler om kreditgivers oplysningspligt og om formkrav til kreditaftaler mv. Reglerne gælder også, når en kreditaftale indgås ved brug af fjernkommunikation.

En kreditaftale skal indgås skriftligt, jf. kreditaftalelovens § 8, og skal indeholde oplysning om bl.a. størrelsen af kreditomkostningerne eller grundlaget for udregning heraf, de årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, der skal betales, jf. nærmere lovens §§ 9, 10 og 14. Ved kreditaftaler med variabelt lånebeløb skal oplysningerne angives i relation til forskellige udnyttelser af kreditmaksimum, jf. § 10.

Reglerne i kreditaftalelovens kapitel 2 om oplysningspligt hviler i vidt omfang på regler i forbruger-kreditdirektivet (Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit), der er et minimumsdirektiv.

Overtrædelse af reglerne om oplysningspligt i forbindelse med indgåelse af en kreditaftale med fast lånebeløb, jf. lovens § 9, er til dels civilretligt sanktioneret bl.a. derved, at kreditgiveren, såfremt den pågældende har undladt at oplyse kreditomkostningernes samlede beløb, afskæres fra at kræve visse kreditomkostninger mv. betalt, jf. nærmere lovens § 23. Efter lovens § 24 medfører en tilsidesættelse af oplysningspligten efter §§ 9 og 10 endvidere, at kreditgiveren i almindelighed ikke kan kræve godtgørelse for omkostninger, som ellers ville påløbe i anledning af forbrugers misligholdelse.

Vedrørende *forsikringsområdet* kan særligt henvises til *forbrugeraftaleloven*, der i kapitel 4 a indeholder enkelte regler om oplysningspligt for forsikrings-selskaber ved aftaler indgået med en forbruger, jf. ovenfor i afsnit 3.1.5. Disse regler er civilretligt sanktioneret, idet det følger heraf, at aftalen ikke er bindende for forbrugeren, hvis forsikrings-selskabet ikke

senest ved udleveringen af forsikringsbetingelserne har givet forbrugeren tydelig skriftlig oplysning om fortrydelsesretten.

Der kan herudover bl.a. henvises til *lov om finansiel virksomhed* (lovbekendtgørelse nr. 1268 af 19. december 2003) og *lov om forsikringsformidling* (lovbekendtgørelse nr. 983 af 5. december 2003) samt *bekendtgørelse nr. 604 af 26. juni 2003 om god skik for finansielle virksomheder*. Overholdelsen af disse regler er undergivet offentligt tilsyn, og overtrædelse er offentligretligt, men ikke civilretligt sanktioneret.

Vedrørende *det øvrige finansielle område* kan – ud over lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder, jf. ovenfor – bl.a. henvises til *lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsforeninger mv.* (lov nr. 1169 af 19. december 2003), *værdipapirhandelsloven* (lovbekendtgørelse nr. 1269 af 19. december 2003), *lov om innovationsforeninger* (lovbekendtgørelse nr. 981 af 5. december 2003) samt bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. En overtrædelse af disse regler er ligeledes offentligretligt sanktioneret.

Herudover indeholder *e-handelsloven* (lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel) generelle regler om oplysningspligt, der inden for lovens område også gælder i relation til finansielle tjenesteydelser.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 53-60.

3.2.2. *Fortrydelsesret.*

På det finansielle område findes der kun regler om fortrydelsesret i relation til forsikringsaftaler, jf. her ved forbrugeraftalelovens kapitel 4 a og forsikringsaftalelovens §§ 97 a og 119 a.

Der henvises til afsnit 3.1.5 vedrørende reglerne i forbrugeraftalelovens kapitel 4 a om fortrydelsesret ved forbrugerforsikringer.

Efter forsikringsaftalelovens §§ 97 a og 119 a gælder der en almindelig fortrydelsesret ved tegning af livsforsikring, uanset om livsforsikringen tegnes ved en forbrugeraftale eller ej.

Reglerne svarer til de ovenfor omtalte regler i forbrugeraftalelovens kapitel 4 a for så vidt angår fortrydelsesfristens længde og begyndelsestidspunkt. Som følge af fortrydelsesreglerne i forbrugeraftaleloven har de dog kun selvstændig betydning, hvor der er tale om en ikke-forbrugerforsikring.

Forsikringsaftalelovens §§ 97 a og 119 a er – på samme måde som forbrugeraftalelovens kapitel 4 a – indsat ved lov nr. 262 af 6. maj 1993 som led i imple-